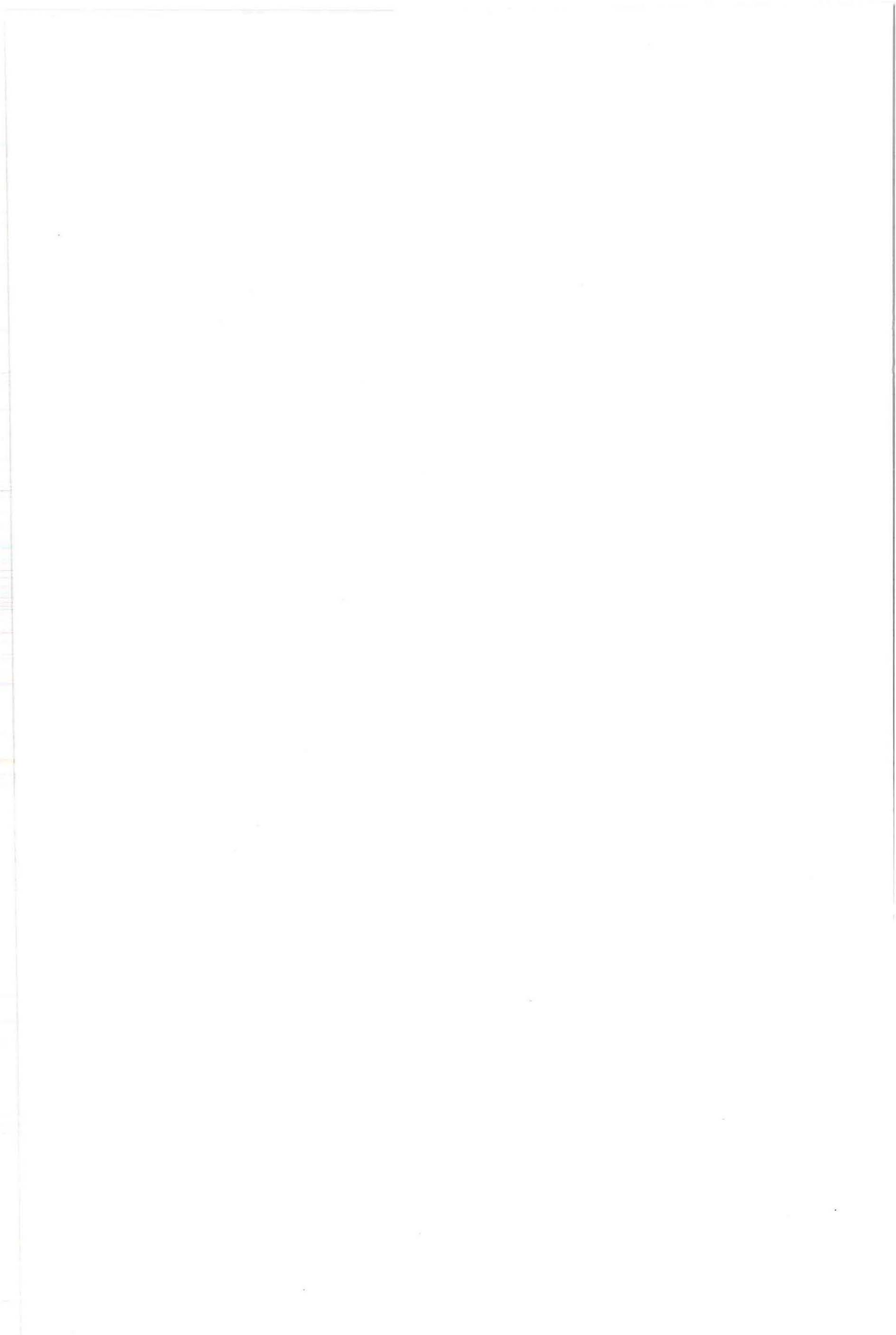

RECORDS DE MOROU

JOAN LÓPEZ I CORTIJO

Si em demanessin quina és la regió del Montseny que m'atrau més, respondria, després de dubtar uns instants, la muntanya de Morou. Morou, metafòricament parlant, es troba a l'ombra de Santa Fe, que li lleva tots els visitants. Hi ha una raó de caire orogràfic que explica aquest fenomen. Vist des de Santa Fe, Morou se't mostra com un turó baix i arrodonit; no té el vigor de les Agudes o el prestigi del turó de l'Home. A priori, no engresca. En canvi, de Riells estant, set-cents metres més avall, ja és una altra cosa. La muntanya s'alça gegantina, infranquejable. És una imatge provocadora. Si la voleu veure d'un cop d'ull, enfileu-vos al castell de Montsoriu o, millor encara, al pla de Fogueres.

La fascinació que produeix aquesta muntanya no rau només en la seva orografia escabrosa. Té un origen també d'ordre fisiològic: quan segueixes algun dels escassos corriols que la travessen, vius una barreja d'angoixa i d'admiració que et fa tornar un altre dia. Angoixa, per la por a perdre't o a prendre-hi mal. Admiració, pel relleu feréstec i solitari.

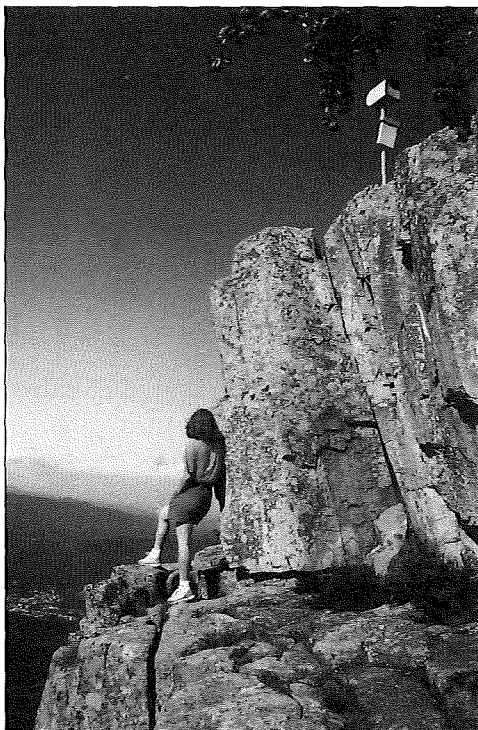
De sempre m'ha intrigat el significat de Morou —que alguns barcelonins pronuncien a la francesa, *Móro*—. En Joan Coromines opina que deriva del nom propi germànic *Maroald* i del seu derivat *Merold*. Segons en Joan Rovira, pastor fill dels Vimeners, el nom de Morou s'aplica pròpiament al cim de la muntanya. En canvi, el nom d'**Emprius** engloba el conjunt del massís. Moltes de les fites que delimiten els Emprius encara es coneixen avui dia. Aproximadament, el termenal pujava per la riera dels Vimeners fins a la terma Negra; aquí tombava cap a la font dels Quatre, Mulladius i el cim de Morou; baixava cap a Baladrell i les envistes de Fontdecorts, i llavors recte avall fins a Pla de Saba, d'on girava cap a tramuntana, fins a la Torruella i la riera esmentada. El terme *empriu* designa una propietat col·lectiva. A principis de segle, els Emprius de Morou pertanyen a cinc propietaris, els amos de can Joia, Perarnau, can Roig, Pelagrí i Merlet. En l'actualitat són només tres, en Godori (amo de can Joia), en Saurí (amo de can Roig) i en Cusacs (abans, en Callís de Pelagrí). En aquests emprius, els beneficis de l'explotació del bosc es reparteixen a parts iguals. Això no obstant, el carboneig, font de riquesa principal, sempre fou obstaculitzat per l'orografia tan accidentada de la muntanya. Artur Osona escrigué en la seva guia del 1899: "Fa alguns anys lo propietari de Fortuny de Baix va intentar fer-hi carbó, y perdé tres bons matxos que rodáren timbas avall". La muntanya de Morou també és coneguda per les

Rovires, topònim que a penes s'usa, però que en Joan Rovira havia sentit dir al seu pare. No deixa de ser curiós que la família Rovira tingui el seu origen al mas dels Vimeners, a tocar de les Rovires, on sempre havien tingut dret de pastura. Rovira és un sinònim de roureda, però el roure és testimonial a Morou. N'hi ha alguns exemplars torturats, de roure de fulla gran, al capdamunt d'alguna canal culminant. Pel sector de Fontdecorts, s'hi fa el roure africà (*Quercus canariensis*). El roure, certament, és escàs. Però la toponímia sembla voler dir-nos que aquest arbre fou tan abundant que fins i tot donà nom a la muntanya. No gaire lluny d'aquí, sobre coll de Te, hi ha el pla del Rovirol, on només hi ha faigs. Un cas interessant és el de la Roureda Verda, nom que designa un extens sector del vessant nord de la muntanya, on, per cert, tampoc no hi ha cap roure. És un topònim curiós perquè, en apariència, no és gens original. Ara, hi ha un motiu que podria haver justificat aquest nom: el roure africà aguanta les fulles durant bona part de l'hivern, i una roureda verda en ple hivern, potser voltada de faigs despullats, deuria cridar l'atenció dels habitants de la zona.

La primera vegada que em vaig endinsar en la muntanya de Morou va ser el set d'octubre del 1979. Va ser una incursió insignificant, accidental, per la riera de can Nadéu. No vaig passar del pla de Cal Gat. En aquest sot de can Nadéu hi ha uns enigmàtics peus de bedoll, que amb en Josep Maria Vives de Quadras sempre acabem discutint si són espontanis o si varen ser introduïts per l'home. A primer de març de l'any següent vaig proposar-me de fer el camí de Riells a Santa Fe, que puja vorejant els Emprius, tot passant per Corral de Perarnau i els Vimeners. Vaig arribar a Riells amb el llustre, i mossèn Pere Ribot em va donar permís per fer vivac sota el xiprer que hi al costat del cementiri. L'endemà, empenia el camí de Santa Fe, que em va semblar encantador. Caminar en aquelles hores quietes del matí, descobrint un paisatge totalment nou, em va produir una sensació inesborrable. En aquells dies, ja no hi havia cap casa habitada en tot el trajecte, però els masos de can Bernat, Perarnau o Corral no estaven en la ruïna en què es troben avui.

L'estiu d'aquell mateix any 1980 vaig pujar a Santa Fe i em vaig enfil·lar a Morou per primer cop. En treure el cap per un dels esqueis anònims que s'aboquen pel cantó de Riells, vaig quedar astorat davant del paisatge fondo i vertiginós que s'havia obert inesperadament.

Fins aleshores no m'havia atrevit a endinsar-me al cor de la muntanya. Però la lectura de la guia de l'Osona m'havia esperonat a fer-hi nous itineraris, més agosarats. Així, a finals de desembre em presento a Riells amb la intenció de pujar a Fontdecorts. Fontdecorts és una masia penjada a quasi mil metres d'altitud, en un indret inversemblant. El camí passa per Pla de Saba, maset bastit al peu de la muntanya. És un nom sonor, dolç. En Josep Montsant, de l'hostal Bell-lloc, de Riells, que llueix un dels bigotis més mol-

Esquei de Morou.

suts de la comarca, em comenta amb un punt de misteri que Pla de Saba derivava de *sàbat*. Vés a saber si les bruixes celebraven els seus aplecs en els amplis plans que s'estenen davant la casa. En Coromines opina que *saba* ve del llatí *sapa*, 'vi o most cuit', i el més probable sigui que tots aquells plans careners de Pla de Saba fossin vinyes en un temps antic. Més amunt es passa per la Creu de Pladesaba o del Pastor, indret on un pastor va caure fulminat per un llamp. De la creu, no en queda cap rastre, fet que no ha d'estranyar atès l'afany de col·leccionisme que hi ha al país. Aquí comença la veritable dificultat de l'itinerari. La guia de l'Osona deia: "*per accidentat y pedregós camí de cabras que no pot ésser més fatigós, salvant lo Collet de Gratallops, se puja a Font de Corts*". Aconseguir passar per aquell camí amb unes referències tan antigues i amb el convenciment que em perdria va ser tota una satisfacció. De Fontdecorts es deia que els seus estadants havien mort emmetzinats per reigs bords. I que el fill, mig assilvestrat, bordava com un gos i s'enfilava als arbres quan veia que s'acostava algú a la casa. Un butlletí del Club Muntanyenc Barcelonès de l'any 1932 assegurava que "a la Casa de Corts hi ha una creu dalt la xemeneia per la qual, segons conta la llegenda, hi entrava la por". Al Montseny, l'expressió "hi surt la por", com si fos una cosa física, tangible, és ben viva. I sempre m'ha impressionat tractar d'imaginar-me què deuriem veure els estadants de

Fontdecorts entrar per la xemeneia, potser una nit fosca d'hivern.

Entusiasmats amb la guia de l'Osona, vaig fer l'itinerari de la font Vermella i de Dues Rieres. M'atreia veure l'aiguabarreig de la riera dels Vimeners i la de Can Bernat, perquè segons aquest autor, *"la joncció té lloch en lo seti més poètic y fantàstic, sota la colossal y gegantina roca coneguda per la penya del Gorg Negre"*. Malgrat el to ditiràmbic, el lloc és realment bonic i, sobretot, amagat. La penya del Gorg Negre és més coneguda per l'Aguda del Corral, i el gorg no té res a veure amb el seu homònim de Gualba. El corriol, però, tenia el seu encís, i la font Vermella, tot i la seva senzillesa, transmetia un cert aire de llegenda.

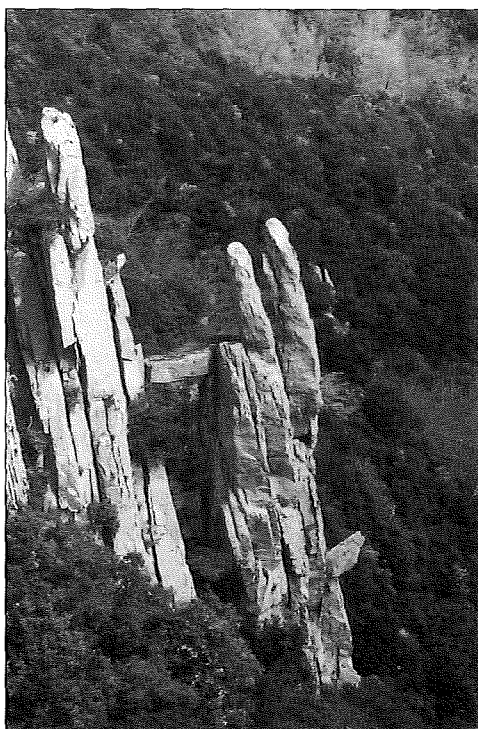
Al Corralet de Pelagrí, de retorn, em van parlar d'un camí que no sortia a la guia de l'Osona. Un camí que s'enfilava a Morou de dret, per una canal llarga i boscosa: el sot Llobater. Aquesta nova via d'ascensió em va intrigar tant, que al cap de quinze dies ja tornava a ser-hi, a Riells. Així, doncs, el sis de juny del 1981 vaig emprendre per primer cop el camí del sot Llobater. Caminava amb el cor en un puny, cautelós, pendent de no equivocar-me. A mitja pujada, però, el camí es fonia enmig del llit del sot. Corrents, me'n torno a Corralets, pregunto als masovers i, enriolats perquè ja coneixien aquesta dificultat, m'expliquen com retrobar el camí. Finalment, vaig assolir el cim de Morou, però camp a través, perquè no vaig saber arribar al pla de les Bruixes. Si el camí de Fontdecorts ja va ser tot un triomf personal, podeu comptar l'efecte que em va produir passar per un dels camins que encara ara considero més atractius del Montseny. El nom de llobater, que deriva de llop, ja et dóna a entendre que la regió és feréstega, un cau de llops. El camí puja encaixonat en una llarga canal, en contínues giragonenses, per dins d'un alzinar selvàtic. Era un camí de carboners, que resseguia les nombroses places que se succeïen al llarg del sot. Després de tanta estona dins la foscor de l'alzinar, hi ha dos indrets que resulten sorprenents: el collet Xic i el portell del Bisbe. Des de tots dos es gaudeix d'una vista a vol d'ocell de les entranyes de la muntanya. Aquest camí guarda un petit tresor, que és la font de l'Escala, una font d'aigua segura però no gaire fàcil de trobar. El nom li ve d'uns esqueis pròxims, l'Escala, que formen uns plecs de llibre esglaonats. De fet, el rierol que neix en aquesta font i que s'escola sot Llobater avall és conegut pel torrent de l'Escala.

El 12 d'abril del 1983 faig la primera ascensió a l'esquei de Morou i signo, tot sorprès, en un llibre-registre instal·lat per un centre excursionista d'Arbúcies. L'esquei, que és una agullola d'uns cinc metres d'alçada, és extraordinari, perquè sense ser el punt culminant de la muntanya, gaudeix d'una vista que domina tota la província gironina i bona part del Pirineu oriental. El nom d'esquei de Morou és, en realitat, molt imprecís, perquè, d'esqueis, Morou n'es ple. Però és el nom que vaig sentir dir, espontàniament, al pastor dels Vimeners. En un butlletí excursionista de principis de segle figura amb el

nom de *Castellmorou*, que és realment un nom molt escaient, però resultava dubtosament genuí, com per incloure'l en la guia del Montseny que llavors estava redactant. Dalt d'aquesta talaia hi havia hagut una creu de ferro posada pels excursionistes. Però hi havia un pastor que creia que li portava malas-trugança al ramat, i sempre que tornava a veure-la-hi col·locada, l'estimbava daltabaix.

La primavera de l'any 1983 marxaren els darrers masovers del Corralet de Pelagré. L'abandó fou lamentable, no només perquè era un dels pocs masos habitats permanentment, sinó per la pèrdua que significava com a punt d'informació per a tants excursionistes desorientats com jo, que arribaven allí camí de Morou o de la font Vermella. En el meu quadern de notes veig que afegia: "Ara ocupen la masia una colla de *hippies* —per dir-ho curt. La casa fa pena de veure-la; hi ha escombraries pertot arreu. Mossèn Pere Ribot, que fa poc va tenir un atac de fetge, no gosa pujar-hi, per tal de no recaure".

Una de les anècdotes més inoblidables que vaig viure durant aquells dies d'excursions a Morou es va produir un vespre de juliol del 1984. Al matí havia sortit d'Arbúcies, i amb les darreres llums arribava als Vimeners. Em va estranyar veure-hi canalla, tres noiets que van resultar ser els fills del pastor dels Vimeners. Llavors hi tancaven el ramat i baixaven a dormir a Arbúcies, a

El Pont de l'Àguila, des del collet Xic.

cal Gall. Aquests nois, els germans Rovira, es coneixien els Emprius com el menjador de casa seva. Els vaig proposar una competició: a veure quin dels tres recordava més topònims. Aquells marrecs, que avui sobrepassen els dos metres, van començar a dir noms a tanta velocitat, atropellant-se els uns als altres, que no donava l'abast a apuntar-los: la Grapissa, la Cornera, la roca Que-seu, els Mulladius, el prat de les Tronques, la terma Negra, la font dels Quatre, els Fanqueits, el Pont de l'Àliga... Molts d'aquells topònims eren inèdits i mai no els havia sentit dir. Tres anys més tard, un d'ells, en Jordi Rovira, m'acompanyaria per nous racons de Morou on mai no havia estat, com el Biot o la font dels Quatre.

A finals d'abril del 1985, m'escapo de la Universitat un dia entre setmana i a peu, des de l'estació de Breda, pujo fins a Riells. Porto a la motxilla el voluminós llibre del Montseny de mossèn Pere. Seiem al pedrís i, com que estem sols, m'hi escriu una llarga dedicatòria. M'explica que es lleva a les cinc i que fa uns exercicis gimnàstics ideats per ell. Quan me'ls comença a reproduir, així, en fred, pateixo per la seva integritat física. Amb el temps faríem amistat. M'agradava fer petar la xerrada amb ell, en acabar les excursions. I m'agradava sentir-lo parlar del Riells que jo no vaig arribar a conèixer. Per això la seva mort em va doldre molt.

Mossèn Pere m'havia parlat d'un corriol de pescadors que remuntava la Riera i que ell havia batejat amb el nom de camí de les Cascades. I alçant la mà i accentuant el to poètic del topònim, em deia que el camí arribava fins al clot de l'Infern. Aquest recorregut fluvial, curt i força planer, obliga a creuar el riu nombroses vegades, en postures més pròpies dels funambulistes i dels acròbates. És una excusió agraïda, que mena a un lloc ja conegut, Dues Rieres.

Aprofitant una estada feta a can Lleonart, els darrers dies de l'any 1985, en Martí Boada m'acompanyà amb la *Diana* (el seu Dyane 6) fins al pla de les Bruixes. Tot passant per damunt de Baladrell em deia, "aquest sector d'aquí és un vol d'hòsties; hi conviuen suros, roures, faigs i alzines...". En arribar a la punta de la Carretera, m'indicà un camí que, segons ell, "no surt a les guies". Aquest corriol resultà ser el que, a través del portell del Bisbe, baixava fins a Riells pel sot Llobater. Es tractava del fragment que no vaig saber trobar en la primera excursió feta el sis de juny del 1981. Refent de baixada aquest viarany tan espectacular vaig començar a descobrir-hi, en entrar a l'alzinar, un arbre estrany, del qual sabia que es coneixien alguns peus a Riudeteix i als cingles de Bovilar. En aquest cas, la presència del llorer bord (*Prunus lusitanica*) en aquest indret no només era inèdita, sinó que se n'hi trobaven a desenes!

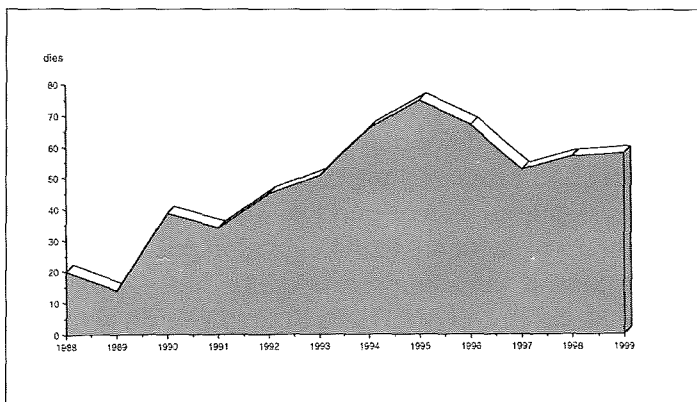
El camí del sot Llobater resultà ser apassionant, en molts aspectes. Posteriorment, seguiria per primer cop un camí transversal que creua la muntanya, entre la collada Alta i el coll de la Mosquera, també molt espectacular.

Però no té la màgia i la utilitat del primer. Ara bé, el gener de 1986 vaig fer el camí de la Roureda Verda, del qual en coneixia l'existència pels pastors dels Vimeners. Aconseguiria fer-ne tan sols una part, però em va semblar tan fantàstic, que al cap de pocs dies era de nou al Montseny per acabar de recórrer-lo íntegrament. Aquest nou camí crec que supera en bellesa al del sot Llobater. Després dels anys, continuo creient que tots dos camins tenen un atractiu extraordinari. Combinats en una excursió circular que, partint de Riells, assoleixi l'esquei de Morou, constitueixen la millor ruta —probablement— que es pot seguir al Montseny. El camí de la Roureda Verda té un inici i un final força amagats, i per aquest motiu no és gaire transitat. Ara està retolat, perquè un noi de Sant Celoni, que n'està enamorat i que és qui ha pujat més vegades a Morou, s'ha dedicat a posar indicadors de fusta en els passants més necessaris. Els rètols, distribuïts amb moderació al llarg d'un camí, són útils i fins i tot estètics. Però la proliferació de pintures, sovint barroeres, com les que darrerament han aparegut pel sector de Santa Fe —sense anar més lluny— té més a veure amb les deixalles que amb la informació.

A principis del 1986 va caure al Montseny una nevada tan densa i quantiosa, que va fer malbé molts camins. Les alzines foren els arbres més castigats, perquè moltes s'esqueixaren a causa del pes de la neu retinguda a les capçades. Concretament, el camí del sot Llobater quedà interceptat en més d'un indret, i en molts llocs encara avui són visibles arbres esqueixats que sobrevisqueren a aquella nevada.

Mentrestant, la bústia de l'esquei de Morou feia temps que era buida, i el centre excursionista d'Arbúcies ja no renovava el llibre-registre que hi havien pujat per primer cop els anys setanta. Això em va esperonar a col·locar-n'hi un de nou el 3 de maig de l'any 1988. Llavors treballava a la desapareguda escola de la natura de can Pons, a Campins. Recordo que aquest dia, tot pujant a Santa Fe, em vaig trobar morts al llarg de la carretera una rata cellarda, un talp i un enganyapastors. Des d'aquell dia, a l'esquei de Morou sempre més hi ha hagut un llibre-registre d'ascensions, que des del Servei de Guies del Montseny hem tingut cura d'anar renovant. Després d'onze anys d'anotacions, es poden obtenir dades força fiables de la freqüentació d'aquest cim. Si ens fixem en el gràfic 1, podem veure que la freqüentació es dispara a partir del 1990. L'augment sobtat de l'índex d'ascensions fou potser motivat per l'aparició al mercat de la guia excursionista del Montseny, de l'editorial Montblanc Martín, l'any 1990. Augment que devia veure's reforçat amb l'edició del mapa de la Diputació, el 1994. El pic del 1995 va anar seguit d'un descens fins a l'estabilització que sembla que es va assolir el 1997.

Un altre aspecte interessant, que reflecteix el gràfic 2, és l'evolució de la freqüentació al llarg de l'any. S'hi pot observar que l'agost i l'abril representen la temporada alta, i que el gener i febrer, malgrat l'atracció que suposa la

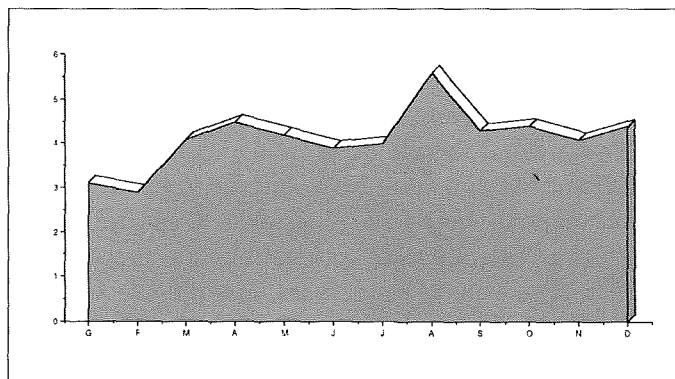
Gràfic 1

Gràfic 1. Nombre total de dies anuals amb ascensions registrades

Gràfic 2. Mitjana d'ascensions mensuals. Nombre de dies amb presència de signatures

1	1988	20
2	1989	14
3	1990	39
4	1991	34
5	1992	45
6	1993	51
7	1994	66
8	1995	75
9	1996	67
10	1997	53
11	1998	57
12	1999	58

1	G	3.1
2	F	2.9
3	M	4.1
4	A	4.5
5	M	4.2
6	J	3.9
7	J	4.0
8	A	5.6
9	S	4.3
10	O	4.4
11	N	4.1
12	D	4.4

Gràfic 2

neu —poca— que hi cau aquests mesos, són els menys triats per ascendir a Morou.

Aquests darrers anys, la muntanya està sent més freqüentada. Els focs del 1994, però, van fer desaparèixer literalment molts corriols. Els camins que s'hi enfilaven des de can Berenguer o can Bergit són avui impracticables. Des del punt de vista excursionista, aquest sector meridional de Morou ha perdut molt d'interès, i sembla que trigarà a recuperar-se.

Des del cim de l'esquei de Morou, allò que més crida l'atenció són les canals —o corredores, com diuen al país— que s'enfonsen muntanya avall. Aquestes canals de Morou (els sots dels Passejadors, de l'Esquei Blanc i de l'Infern) convergeixen al capdavall en l'anomenat sot dels Bouers —o Güers, que sento pronunciar als pastors de Vimeners—. En el sot dels Bouers, segons Artur Osona, hi havia algunes coves que serviren de refugi i amagatall a lladres i trabucaires, durant les guerres carlines. Certament, tot seguint el camí de la Roureda Verda es passa més o menys a prop d'algun roc balmat, que podria servir d'aixopluc. Però mai no hi he trobat cap cova fosca com les que suggerien les paraules de l'Osona. Fins que un dia, en Pere Arenes, el procurador de la propietat d'en Ramon de Capmany, a Santa Fe, em digué que a Morou hi havia una cova amb una entrada i una sortida, on s'havia amagat un desertor durant la Guerra Civil. Fascinat per la perspectiva de descobrir una cova com la dels llibres, el 20 de juny del 1988 vaig dirigir-me a Morou, tot seguint mentalment les instruccions —més aviat vagues— que m'havia donat en Pere. Es tractava de baixar per una de les canals tan rostes que es despengen del cim de la muntanya. Així ho vaig fer i, al cap d'una estona, en saltar a una raconada que havia a mitja canal, vaig descobrir-hi una gran llastra esquerdada per on s'accedia a una cova llarga i fosca, que coincidia amb la descripció d'en Pere Arenes. A dins hi havia un jaç anivellat amb pedres, perquè el terra fa pujada. Del fons arribava una llum tènue, procedent d'una petita obertura, que comunicava amb l'exterior. Esmunyint-me com una serp, però amb més dificultats, vaig aconseguir passar per aquesta xemeneia, i un cop a fora, em vaig trobar enmig del bosc, en un indret discret i amagat. Era una bona escapatòria, en cas d'emergència! Les sorpreses no acabaren aquí. En retornar a la boca d'entrada, vaig descobrir una olla de ferro colat, mig colgada de fullaraca. Mentre m'hi atansava, la primera impressió que em va venir al cap va ser imaginar-me-la plena d'unces d'or. Però va resultar estar buida. Tanmateix, ara llueix al menjador de casa, com un veritable tresor.

Una muntanya tan escabrosa i eriçada d'esqueis, no ha de sorprendre que sigui molt rica en toponímia. Probablement se n'han perdut molts, de noms, en el decurs dels anys, però encara en perdura una bona colla. Potser el més emblemàtic sigui el Pont de l'Àliga, que mossèn Pere prengué com a títol d'un dels seus reculls de poemes. És un conjunt de lloses verticals, com

els llibres d'una prestatgeria, separades en dos grups i unides per un roc travesser, el pont. Del llibre exterior emergeix, apuntant cap al cel, un altre roc, que de lluny sembla una àliga a punt d'empendre el vol. El Pont de l'Àliga s'alça al costat de la canal Llarga i és inaccessible si no es domina la tècnica de l'escalada. El veureu bé des de Corral de Perarnau. Si us hi voleu atansar més, aneu-hi pel sot Llobater i el collet Xic.

Ara bé, l'esquei que ha causat més sensació en els darrers temps és un altre. Fou divulgat per un italià, client de l'hotel Santa Fe, en Riccardo Grande. Quan el va descobrir, tot buscant ceps, li va sortir de l'ànima el nom que millor el definia: el *Gran Caramazzo*. Aquest esquei, que certament és la viva representació d'un gran cigalot, es troba a la collada Alta. D'un temps ençà han aparegut tota una colla de pintures barroeres que fan molt fàcil l'accés a aquest racó dels Emprius. El camí arrenca a prop del pla de Mulladiu, a mig camí de Santa Fe i l'esquei de Morou. Al país hi ha altres rocs isolats amb forma de carall, que reben el nom de Cavall Bernat. És una deformació de *carall baranat*, o rodejat de timba. També hi ha l'opinió que *baranat* deriva de *venerat*, etimologia ben plausible, donada la reverència que suscita el membre viril. En Josep Creus, de l'hotel Santa Fe, escrigué uns versos sorneguers i descreguts, plens d'humor àcid, en homenatge al *Gran Caramazzo*.

El Cigalot, a la collada alta.

La Cigala del Montseny

A Santa Fe hi ha un monument
que la nostra vida empeny,
és una cosa imponent,
la Cigala del Montseny.
Aquesta pedra formosa,
miracle de la natura,
té una forma molt airosa,
i qui la veu allà s'atura.
Des de fa centenars d'anys
domina aquesta vall,
dirigint els nostres afanys
i beneint el nostre treball.
Aquest fal petrificat
té una forma que no enganya
i sempre ha estat adorat
per la gent de la muntanya.
La teva llum ens enlluerna,
la teva força no s'acaba;
tens una presència eterna,
oh, gloriós cap de fava!
Quan et veig tan dret i altiu,
penso que el pobre mortal
no és tan poderós com diu,
doncs tots tenim un final.
Per tot això, tots t'adorem
i agraïm la teva influència
i per sempre més et demanem
que ens conservis la potència.

Josep Creus